

אור הנר

עורך: נדירא אשין

דבר העורך

"ויותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר"

רש"י מפרש: זה שרו של עשו.

ברש"י כתוב בחומש בראשית שנאמר "ויאבק איש עמו עד עלות השחר" (בראשית ל"ב, כ"ה) פירש על כך רש"י, שהוא זה שרו של עשו. ואילו ביוסף נאמר: "וימצאהו איש והנה תועה בשדה" (בראשית ל"ז, ט"ו) פירש רש"י שזה היה גבריאל המלאך.

ולא מובן: כאן נאמר "איש" וכאן נאמר "איש". מניין לנו שכאן הוא המלאך קדוש, ושם זהו שרו של עשו, שהוא ראש השטנים?

תירץ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל: מלאך נשלח להיאבק עם יעקב, ועשה שליחותו. מבקשו יעקב: "ברכני! והלה עונה: שלחני, הגיע זמני לומר שירה". אם עסוק הוא בשירתו ונמנע לברך יהודי, ראש השטנים הוא. אצל יוסף הוא פונה, "וישאלהו האיש לאמר מה תבקש". מתעניין מיוזמתו ומבקש לעזור - זה מלאך קדוש.

אדם שמעניין אותו האנשים הסובבים אותו, ולא מתייחס רק לעצמו הוא מלאך קדוש.

לפנינו מעשה מדהים המראה את הגדולה של האדם היודע להסתכל על זולתו, והשכר העצום הנובע מכך.

מעשה ביהודי אמיד אשר מחזיק ברשותו משרד גדול של הייטק, עם הרבה עובדים, אשר כידוע השכר הניתן לכל עובד בה הוא רב מאוד, והנה הוא מפרסם מודעה בעיתון אשר התפנתה לו משרה אחת, והוא מחפש עובדת המתאימה למקצועות המבוקשות עם שכר נאה מתאים.

ואכן, הגיעו המון נשים כדי להתקבל למשרה המבוקשת, בין המועמדות בתור היתה בחורה רווקה בשם רבקה, והנה רבקה רואה שגם חברה שלה ושמה שרה גם היא עומדת בתור ומעוניינת להתקבל למקצוע, שרה היתה אישה נשואה לאברך בן תורה ויש לה ארבעה ילדים. בתור, רבקה היתה לפני שרה, היא נכנסה לראיון אצל המנהל אשר ראיין אותה יחד עם רעייתו המנהלת, והוא השתומם על הגאונות אשר רבקה הוכיחה, ועל הראש המהיר עם האבחנה המדויקת אשר נצרך מאוד למלאכתו, לא התמהמה המנהל ומיד הודיע לה על אתר כי היא נבחרה לקבל את המשרה המבוקשת, "את יכולה להתחיל ממחר את העבודה ותקבלי כל חודש 20,000 ₪, להתחלה זה סכום מאוד מבוקש".

רבקה הודתה מאוד לבעל המפעל הגדול, אך, נכון, גם אני צריכה כסף, אבל אני סך הכל רווקה ולשרה יש ילדים, בעל בן תורה, וכסף אין בעל המפעל השתומם, פתח את עיניו ולא ראה עדיין דבר כזה בחייו, שבחורה שנבחרה אצלו תמאן למשרה כה רמה בעבור חברתה,

יום ו' י"ב בסלו תשפ"ה

כניסת שבת: 16:21

יציאת שבת: 17:12

רבינו תם: 17:45

הזמנים לפי אופק באר שבע

פרשת וישלח

ולא עוד אלא מתחננת ומבקשת אשר יקחו אותה, הם לא יכלו לעמוד בפני בקשתה, ובאמת אחרי שעה שעתיים נכנסה שרה, הם בוחנים אותה ורואים שבאמת שרה עובדת נהדרת אבל היא לא מגיעה בכישוריה לרבקה, בלית ברירה הם נאלצו והודיעו לשרה שהם בוחרים בה, ולמחרת היא התחילה לעבוד, ואילו רבקה שבה לביתה, ללא עבודה אך הסיפור לא נגמר! --- בלילה, המנהלת של המפעל לא יכלה להירדם, היתכן בחורה כזו כשרונית שהיא נדירה בתחום תווית על כזו משרה, ותציע זאת עבור חברה אחרת אשר ודאי איננה כשרונית כמוה, וכמו כן גם בלילה השני שוב לא נרדמה מרוב התפעלות.

בלילה השלישי היא אומרת לבעלה, הרי יש לנו בן בחור מצויין והוא לומד בישיבת חברון, אנחנו ניקח שדכן ונציע לרבקה שהיא תהיה הכלה שלנו, עבור הבן המצטיין שלנו, בעלה שמע, ואומר לה מי כמוך, אם את אומרת שהיא מספר אחת בעולם במידות טובות ובכשרונות ברוכים, אני סומך עליך.

בבוקר התקשרה המנהלת לרבקה, שואלת אותה, "מה שלומך? אולי את יכולה להגיע אלי, יש לי משהו לדבר איתך" שואלת מיד רבקה את המנהלת "מה? את רוצה לפטר את שרה?" מיד משיבה המנהלת, "לא! חלילה!" "טוב, את מבטיחה לי?" "כן", אומרת המנהלת.

רבקה באה לפגישה, והמנהלת מספרת לה על כל ההצעה, יש לה בן מוצלח בישיבת חברון, "האם את מעוניינת לשמוע על השידוך, האם תרצי להיפגש?" רבקה לא מבינה מה מצאו בה והיא אומרת: "מה? אם יש לך בן מצוין, הרי יש בנות הרבה יותר טובות ממני". ענתה לה בעלת המפעל: "את זה תספרי למישהו אחר, אני רוצה אותך, מבחינתי את הכי טובה בעולם".

וכך היה, לקחו שדכן שינהל את השידוך, ונסגר השידוך למרות שהיתה מבוגרת מהבחור בכמה שנים.

לאחר שנסגר השידוך אמרת המנהלת לרבקה: "את רצית להיות עובדת במשרדינו ולקבל משכורת של 20,000 בחודש, כעת אנו עושים הסכם שחצי מהמפעל שלי וחצי מהמפעל שלך ושל בעלך לעתיד, את תפקחי על כולם, ותהיי מנהלת על כל המפעל, ולא תצטרכי לבוא מהשעה שמונה עד השעה ארבע אחר הצהריים, אלא תוכלי לעבוד במפעל בשעות שנוח לך.

מי שמתנהג בדברים מעל הטבע, הקב"ה מתנהג עימו גם שלא כדרך הטבע, יה"ר שתמיד נדע להסתכל מסביבנו ונעזור אחד לשני כפי יכולתנו, שבת שלום ומבורך.

פרשת וישלח

דבר תורה לסעודה שנייה

אור החיים הקדוש

"ויקרא את שמו ישראל"

מקשה האור החיים הקדוש, מדוע שונה יעקב מאברהם בענין של השמות כי הקורא לאברהם אברם עובר בעשה (ברכות ג.) אבל הקורא לישראל יעקב אינו עובר. וכתב טעם מסתבר בזה ששמות בני אדם הם שמות נפשיותם. ואם כן יעקב היה שם נפש שהיתה לו וניתוסף לו רוח אלקים שנקרא ישראל, אבל לא ראוי שיעקר שמו הראשון כי גם הוא יש בו תועלת. אבל באברהם לא נעקר שמו הראשון כי בכלל אברהם יש אברם לכן המצוה לקרוא לו בתמידות אברהם. לכן יש להשתדל לקרוא שמות על שם חכמים וצדיקים שהם קידשו את השמות.

הלכות בשר וחלב

הרוצה להשתמש במיקרו-גל הן למוצרי חלב והן למוצרי בשר, במיקרו-גל שאין בו [גוף חימום], ופועלים רק באמצעות קרינה, אם משתמשים במיקרו גל לצורך בישול, או לחימום אך בשימוש תדיר, באופן שהדפנות מגיעות לחום שהיד סולדת בו, יש לנהוג להכשירם על ידי ניקוי היטב, ולהניח שם חצי כוס מים עם חומר ניקוי פוגם, וירתיחו את המים במשך כעשר דקות, עד שדפנות התנור יספגו מהמים, ואחר כך ינקו היטב את הזיעה שבדפנות, וישתמשו תמיד במיקרו גל באמצעות קופסא סגורה היטב. והתנור כשר למאכלי בשר ולמאכלי חלב בזה אחר זה. (ילק"י)

דבר תורה לסעודה ראשונה

"וישלח יעקב מלאכים"

מפרש רש"י הקדוש: שלח לו יעקב לעשיו מלאכים ממש. הצדיק רבי מאיר מפרימישילן אמר פעם באוזני חסידיו: שנינו בפרקי אבות (ד, י"א): "העושה מצווה אחת - קונה לו פרקליט אחד" (מלאך המליץ טוב בעדו). יעקב אבינו שלח לעשיו מלאכים שנבראו מהמצוות שעשה, שימליצו טוב בעדו בפני עשיו ואנשיו. הוא שאומרים חכמי המדרש: "וישלח יעקב מלאכים - מלאכים ממש". כי ראשי תיבות של "ממש" הוא: מלאכים ממצוות שעשה.

הלכות שבת

מצוות הדלקת נרות

אשה שנהגה להדליק בערב שבת ז' נרות לכתחילה אין לה להפחית ממספר הנרות, וצריכה להמשיך במנהגה להדליק ז' נרות. ואם רוצה לבטל מנהגה ולהדליק רק שתי נרות מסיבות כלכליות וכדו', נכון יותר שתעשה התרה בפני ג', על שלא אמרה בתחלה שנהגה כן "בלי נדר". ואם מבטלת מנהגה באופן חד פעמי, כגון שנמצאת בבית חולים ויש שם רק ב' נרות, ואי אפשר לה להשיג ז' נרות אינה צריכה התרה. ונכון שבזמן שמתחלת לנהוג להדליק ז' נרות תתנה שאינה מקבלת עליה מנהג זה בנדר, ואז תוכל לשנות מנהגה בלי התרה. (ילקוט יוסף שבת).

דבר תורה לסעודה דביעות

הלכות טבילת כלים - המשך

צריך להיזהר שלא תהיה חציצה בין הכלי לבין המים שבמקוה, ולכן אם יש חלודה על הכלי אפילו הוא חדש שלא נשתמש בו הגוי, צריך לנקותו יפה, ולהעביר החלודה מעליו. ולכן אולר שהלהב של הסכין מקופל בתוכו, צריך שיפתח אותו בעת טבילתו, כדי שיחדרו המים בכל סביבתו של הסכין, שאם ישאר הסכין בפנים ויטבילנו כשהוא מקופל בתוכו, יש לחוש לחציצה. וכן כל כיוצא בזה. והתוית הדבוקה לכלי צריך להסירה לפני הטבילה. [הליכות עולם ח"ז עמוד רעד].

אם מטביל כלי אחד, מברך עליו, אשר קדשנו במצותיו וצונו על טבילת כלי. ואם הם שני כלים או יותר מברך אקב"ו על טבילת כלים. ובדיעבד, בין שבירך על כלי אחד, על טבילת כלים, בין שבירך על טבילת כלים רבים על טבילת כלי, יצא. [יחווה דעת ח"ב עמוד עז].

דבר תורה לסעודה שלישית

הבן איש חי

"ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני. ויאמר אליו מה שמך... ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל"

לא מובן מה השיב המלאך למבוקשו של יעקב. הוא מבקש ווהל שיברכהו, והלה עונה לו 'מה שמך?' בנוסף לכך, גם שינה את שמו מ'יעקב' ל'ישראל'. כל ההנהגה הזאת צריכה לימוד והסבר. ונראה כי ידע המלאך שעתיד שם יעקב לחלוף, ואין זה שמו הנצחי, אי לכך הברכה לא תועיל לו כיון שהיא חלה על שם "יעקב", ואילו הוא יקרא בבוא הזמן "ישראל" ונמצא כי שם זה לא נתברך כלל. משום כך, אמר לו להמתין עד שישתנה שמו, ואז תחול עליו הברכה כראוי. בדרך נוספת יש לאמר: דברי המלאך בדרך בקשה ותפילה נאמרו. הוא ביקש לצמצם את משמעות הברכה, והתפלל: יהי רצון ש'לא יעקב יאמר עוד שמך', שם "יעקב" שורשו בלשון "עקב", עקב את עשו פעמיים, אך נקרא 'יעקב' בלשון הווה. כלומר: עוקב, וחוזר ועוקב... - שם זה מורה על כוח מיוחד שיעמוד לו לעולם, שיוכל לעקוב את הרע ולגבור עליו. אך שרו של עשו, מבקש להחליף את השם.

"כל השונה הלכות בכל יום..."

**שו"ת עם
הרה"ג אהרן נודית**
טבילת כלי חשמלי

דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטין

**שו"ת עם
הרה"ג בנימין הוהה**

הלכות הלואה ועדות

שאלה: האם יש חובה לטבול כלי חשמלי העשוי ממתכת, והאם יש אפשרות להפקיעו מטבילה כשיש חשש שיפגם בטבילה, ואם כן כיצד יש לעשות זאת?

תשובה: כלי חשמל ממתכת או מזכוכית ראוי להטבילם כשיש אפשרות לכך, שענינו רואות כי רבים מטבילים כלי חשמל ואינם ניוזקים כלל, אמנם לא יברך עליהם ברכת על טבילת כלים, וטוב שיהרהר בלבו הברכה. כמו כן בכלי חשמל שבנוי במעטפת חיצונית וכלי מתכת פנימי, יוכל לשכסות בניילון את החלק החיצוני שהוא עם החשמל ולהטביל החלק הפנימי, ומכל מקום באופן הטבילה, יוכל להשתמש באחד מהפתרונות החלופיים הנוכרים בדברי רבותינו:

פיתרון א. יבטלו מתורת כלי עד שלא יוכל להשתמש בו באופן זה, ולאחר מכן יתקנו ע"י אומן, ויחשב כגמר מלאכה ע"י ישראל.

פיתרון ב. יקנה הכלי לגוי במתנה ולאחר מכן ישאל הכלי ממנו בחזרה, וכן יוכל להקנות לגוי הכלי בקנין 'אודיתא' כלומר שהוא מודה בפני שני עדים שהכלי שייך אליו, ואז יוכל להשתמש בכלי.

פנה ראש הישיבה אל תלמידיו ואמר: אתם מטרדים ואני מטרד, ואף רבנו החפץ חיים פן. מה נעשה? הבה נשאל את פי הבוהא יתברך, נטיל את גורל הגר"א, וזה יעזרנו.

כידוע גורל הגר"א נעשה במקרים נדירים על פי המסורת העוברת מדור לדור, ומצריכה קדושה וטהרה גדולה. בסלודין נשא ראש הישיבה תפלה שבהורא יתברך ינחהו במעשיו. פתח את התנ"ך, והנה ההוראה לפניו:

בפרשת וישלח, כשיעקב חשש מעשו נאמר: "ויירא יעקב מאד ויצר לו, ויחץ את הקעס אשר אתו לשני מחנות". בפמה מאירה העצה: למחצית התלמידים יהיה קל לעבור כאן את מארעות המלחמה, ולמחצית השניה יהיה קל יותר להסתדר בגלות כפליטים.

אך ודאי שלא יעשו דבר מבלי לקבל את הסכמת מורם ורבם החפץ חיים זצ"ל. "אלך לרבנו להודיעו על כך", אמר ראש הישיבה. בני המשלחת בקשו רשות להצטרף, והרשות נתנה. החפץ חיים נשא עיניו מספרו, וראה את הבאים. עיניו אורו: "ודאי הגעתם בענין ההחלטה אודות העתיד", פתח. "גם אני שומע את רעמי התותחים, גדולה ההתלבטות, רבה האחריות, והצדדים שקולים לכאן ולכאן. מתחלה חשבת, שזה המקום להטיל גורל הגר"א. אך כשיענית בדבר, אמרת לעצמי, למה להטיל גורל, הרי בתורה נתן למצא הוראה והנחיה לכל שאלה.

חשבת, ומצאתי שלמעשה זה פסוק מפורש - הלא ביעקב אבינו נאמר: ויירא יעקב מאד ויצר לו, ויחץ את הקעס אשר אתו לשני מחנות..."

"ויירא יעקב מאד ויצר לו ויחץ את הקעס אשר אתו ואת הצאן ואת הבקר והגמלים לשני מחנות" (בראשית כ"ב, ח')

בסערת מלחמת העולם הראשונה היה המעשה. הצבא הגרמני התקדם כסופה, שטף את פולין והתקדם לתוככי רוסיה. החזית הרוסית נכבשה, הדרכים מלאו פליטים, ועירות נשמו מיושביהן. ובראדן מבוכה - האויב שועט קדימה, ובעוד ימים ספורים תהיה ראדן בקו החזית, תחת הפגזות שני הצדדים.

מי יקבל על עצמו את האחריות לשלומם של מאות בחורי הישיבה. האם יש לברח ולהמלט לפנים המדינה? להצטרף לרבות הפליטים? והיכן ישיבנו בני הישיבה? היכן ילמדו? מה יאכלו ויבמה יתפללו? הישיבה במקומה יש לה ספק מזון ואפשרות להשגת הלואות, אך בנכר, ועוד בימי מלחמה שהמחירים מאמירים והפרוטה איננה מצויה מהיכן תתקם?

ההתלבטות היתה לא קלה, האחריות היתה כבדה. התלבט מוסד הישיבה, מרן החפץ חיים זצ"ל, והתלבט ראש הישיבה רבי צבי לוינסון זצ"ל. אבל לא היה פנאי להתלבטות ממשקת, רעמי התותחים כבר נשמעו, במרחק כבר נראו תמורות עשן המתאבכות בקו החזית. נכנסה משלחת מטעם בני הישיבה, ופנתה לראש הישיבה: הבחורים מטרדים ומבקשים לדעת מה ההחלטה: אם נשארים, צריך להתבאר חפצים יקרי ערך מפני הוויזים, אם בורחים, חפצים הם לארוז מזון בגדים וספרים ולברח.

שאלה: הפורע לחברת גז חוב של חבר בהלואה לחבר האם יש בעיה אם זה נעשה שלא בעדים.

תשובה: אם משלם באופן ששמו מופיע בחברה ששילם עבורו כגון ששילם בכרטיס אשראי שלו די בזה ואין צריך להביא עדים לכך ואם אין ראיה שהוא שילם חייב לכתוב לו שטר או להביא עדים על כך. ואם המלוה אומר כשהסכום קטן שימחל לו אם לא ישלם אין חשש.

שאלה: האוכל ברכב או באוטובוס או במסעדה אם נפסל לעדות.

תשובה: האוכל במקומות אלו לא נפסל לעדות.

שאלה: שילם נסיעה ברב קו או בכרטיסיה על אדם אחר בדרך הלואה כמה חייב לשלם לו לאחר מכן האם לפי מה שעלה לו או לפי מחיר שעולה נסיעה רגילה.

תשובה: מי ששילם נסיעה על חבר כרטיסיה או ברב קו ועלתה לו הנסיעה יותר זול כיון שקנה כמות של נסיעות, חייב חברו לשלם לו מחיר של נסיעה רגילה לפי ערך נסיעה ללא רב קו. ואם רגילים הם לשלם זה על זה כגון תלמידי בית הספר ומתחשבים ביניהם יש לחשב מחיר הנסיעה לפי מה שעלה לו. וכן מי שביקש מחבירו שישלם עליו ברב קו כדי לחסוך שלא ישלם מחיר מלא, יש לו לשלם לו לפי המחיר המוול שעלה לזה ששילם עליו.

לדפואה שלומה

חנינה חנה בת רחל
סיגל בת חנינה חנה

לדפואה שלומה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה בת רחל

לדפואה שלומה

מדי בת רחל
דוג'ה סלומון
בן דבקה
חנה בת חפסה
תנצבה

לדפואה שלומה

משה בן יפה
מאיר בן חנינה
תנצבה.

לדפואה שלומה

גרציה לוי
בת מוזל טוב
ינית בת רחל
תנצבה

לדפואה שלומה

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (ה"ד)
תנצבה

הלכות חג חנוכה

ברכות ההדלקה

בלילה הראשון, שזכינו להגיע לזמן הדלקת נרות החנוכה.

נכון הוא שיטול ידיו קודם שיברך על הדלקת נר חנוכה, ועל כל פנים יגרום לעצמו סיבה שיצטרך לטול את ידיו, ויאמר קודם הברכות "לשם יחוד וכו'", ובברכה ראשונה וכן בשניה יש "ג' תיבות, וצריך לכיין שהם מעוררים י"ג מידות של רחמים, ושתייהן יחד הם כ"ו תיבות, כנגד שם הוי"ה, ברוך הוא.

ויאמרם בשמחה, מאחר ובכל מצוה שאדם עושה נבראים ממנה מלאכים, טוב שידליק הנרות כשהוא לבוש בבגד עליון, כמו שהוא הולך לבית הכנסת.

ואף על פי שאינו רגיל להיזהר לומר "ויהי נועם" קודם כל ברכת המצוות, במצוה זו כתב הגר"י פלאגי ביפה ללב (ח"ב סק"א), שיזהר לאומרו קודם שיברך.

נוסח הברכה

המדליק נרות חנוכה בלילה הראשון, קודם שידליק יברך שלוש ברכות: "אשר קדשנו במצותיו וצונו להדליק נר חנוכה, שעשה ניסים לאבותינו בימים ההם בזמן הזה", "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה". ובשאר לילות חנוכה מברך שתי ברכות, להוציא ברכת שהחיינו, שאינו מברך שהחיינו אלא

ובנרות של חנוכה מברכים "להדליק נר חנוכה", ואין אומרים "של", כדי שיכוון המברך בר"ת: "נוצר חסד לאלפים" (שמות ל"ד, ז') ובר"ת פסוק "נפשנו חיכתה לה" (תהילים ל"ג, כ') - שגם הם ניצלו בשביל שבטחו בה' יתברך וציפו לישועתו.

ובברכי יוסף כתב לבאר את הטעם שלא אומרים של חנוכה, שכיון שבחנוכה אסור להשתמש לאור הנר, לכן אומר "נר חנוכה", להורות שהנר אינו כי אם למצות חנוכה, מה שאין כן נר של שבת שאנו משתמשים ונהנים לאורו, והוא הנר המאיר של שבת, הנוסח הוא "להדליק נר של שבת".

עוד כתב לבאר במחזיק ברכה, שבהיות ובשבת ישנן מצוות רבות, ומצות נר שבת היא אחת מהן, לכן הנוסח "להדליק נר של שבת", והיינו של אותה שבת שיש בה מצוות רבות, ואילו חנוכה שהדלקת הנר היא המצוה היחידה שלה, הנוסח "להדליק נר חנוכה".

אומנם גם הנוהגים לומר בברכה "להדליק נר של חנוכה", יש להם על מה שיסומכו.

צדיקים במיתתם

קדושים חיים

רבי אברהם דב מאווריש בעל "בת עין"

הרב אברהם דב בן רבי דוד מאווריש, בעל ה'בת עין', נולד בשנת תק"ך בערך לרבי דוד מגיד מישירים בחמילניק, נישא לבתו של רבי נתן נטע מאווריש, תלמיד הבעל שם טוב, היה תלמידם של רבי מנחם נחום מצ'רנוביל ובנו רבי מרדכי מצ'רנוביל וגם של רבי לוי יצחק מברדיצ'וב. כיהן כרב בערים ז'יטומיר ואווריש. הרב נקרא על שם הספר שחיבר. מדובר באחד מספרי היסוד בתורת החסידות, והוא מלא עצות והדרכות מלהיבות בעבודת ה' לצד פירושים וחיידושים מופלאים.

בעל ה'בת עין' הרבה לומר כי על ידי ההכנעה זוכים להנהגה ניסית מן השמים. ידוע מעשה הנס ברעידת האדמה בצפת, בשנת תקצ"ז, כאשר המונים נקברו תחת המפולות, ורק עשרית מתושבי העיר נותרו בחיים. בעת שאירע הרעש, עמדו בבית מדרשו של בעל ה'בת עין' באמצע תפילת מנחה. מיד ציווה הרב שכל הנמצאים בבית המדרש יתאספו ויעמדו סביבו, כאשר הוא עצמו נשכב על הארץ בפישוט ידיים ורגליים לפעול את אשר פעל, ואכן, כמחצית מבית המדרש התמוטט ונפל הגג שמעליו, ואילו המחצית השנייה, ששם עמדו המתפללים תחת צלו של ה'בת עין' נשאר על תילו. המבקר בבית מדרשו של ה'בת עין' בצפת יכול לראות פלא זה. לאחר מעשה הנס, הסביר ה'בת עין' טעם השתטחותו על פני הארץ, כי ראה שאירע הדבר שלא בדרך הטבע - כי לא נפלו האבנים לארץ כדרכם, אלא נזרקו מדרום לצפון ומצפון לדרום, והבין שיד השטן בדבר - להחרים את עיר הקודש צפת, ובאופן כזה אין עצה

מלבד ה'התבטלות', ולכן השתטח על הארץ ב'התבטלות גמורה'.

בהתקפת הדרוזים על תושבי צפת בשנת ה'תקצ"ח חטפו אותו ואיימו לרצוח אותו אם לא ייתן להם כופר נפש, לאחר שביקש מים לשתייה וברך 'שהכל נהיה בדברו...' חלף במקום אדם בלתי מוכר וצעק על החוטפים כי אם יגעו לרעה ביהודי נכבד זה מרה תהיה אחריתם, לשמע דבריו נפל עליהם פחד גדול ושיחררו אותו.

כאשר פרצה בצפת מגיפה בשנת ה'תר"א, הודיע ה'בת עין' לתושבים המבוהלים כי לאחר פטירתו המגיפה תיפסק, ואכן כך היה. רבי אברהם דב השיב את נשמתו ליוצרה והוא היה קרבנה האחרון של המגיפה, שנעצרה מיידית. הרב נקבר בבית הקברות היהודי העתיק בצפת, זכותו תגן עליו.

סגולה נפלאה היא לערוך סעודה לרגל יום פטירתו של הצדיק. מובא כי העורך סעודה בתאריך זה זוכה לישועות גלויות ובפרט בזיווגים ובזרע של קיימא. (ה'בת עין' עצמו היה חשון ילדים).

אף אני בדידי הוא עובדא בשנת תשפ"ג זכינו להשתתף בסעודה לכבוד הרב הקדוש בעל ה'בת עין', ובי"ב כסלו שנת תשפ"ד יום ההילולא של הרב הקדוש בעל ה'בת עין' זכינו להכניס את בננו אבישי מיכאל נ"י לבריתו של אברהם אבינו.

ישנם המון סיפורים ועדויות (עייין באר הפרשה פרשת ויצא) על אנשים שהיו צריכים ישועות כגון קניית דירה, פרנסה, זיווג הגון בריאות וכדומה ונשועו בזכות סגולה נפלאה זו.

היום יום שישי י"ב בכסלו, יום ההילולא של הרב הקדוש בעל ה'בת עין'.

לדפואה שלומה

דודית
בת עמליה
יצחק בן חנה
אבי בן מרים

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
דון רבקה
הודיה לוי

לברכה והצלחה

מרדכי ויפה
מזרנו וב"ב
ליאור ושיד
מזרנו

לדפואה שלומה

יוליה בת לדיסה
דוד בן טטיאנה
סולטנה
בת פדחה

לברכה והצלחה

אלג'דיה
בת מרים
מרים (מיד)
בת רות

